ἀντήχησαν στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου. Ἔτρεξα στὸ παράθυρο. Ἦσαν δυὸ ἀξιωματικοὶ τοῦ Πεζικοῦ, μὲ στολή, ποὺ ἦρθαν νὰ ξυπνήσουν ἕνα συνάδελφό τους. Καὶ σὲ λίγο ἀπὸ παντοῦ, οἱ φρουροὶ τῆς πόλεως ἐπυροβολοῦσαν καὶ στὴν Πύλη τῆς Ξηρᾶς ἀντηχοῦσαν ὁμοβροντίες. Ἐσήμανα τὸ κουδούνι. Ὁ Ἀγαμέμνων παρουσιάστηκε μὲ τὰ νυχτικά του, λευκότερος ἀπὸ κεῖνα, μ' ἕνα κερὶ στὸ χέρι. Τὰ δόντια του τρίζανε.

»—Τί συμβαίνει, Ἀγαμέμνων.

»—Τίποτε.

»Σηκώθηκα πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ἔμαθα ὅτι νυχτοκλέφτες εἶχαν προσπαθήσει νὰ παραβιάσουν τὴν πύλη τῆς πόλεως. Ὅλοι μοῦ ἔλεγαν ὅτι ἰδὲν ἦταν φρόνιμο νὰ ἐπιχειρήσω τὸ ταξεῖδι μου ὥς τὸ Ἄργος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν εἶχα καιρὸ νὰ χάνω.

»Μὲ εἰκοσιπέντε φράγκα ἕνα ἀμάξι προϊστορικῆς ἐποχῆς ἀνέλαβε νὰ μὲ μεταφέρῃ στὴν πόλι τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων. Περνῶντας, ἐθαύμασα τὰ περίφημα Κυκλώπεια Τείχη τῆς Τίρυνθος, σκεπασμένα ἐδῶ κα' ἐκεῖ μὲ χλόη.

»Τὸ Ἄργος ἐφαίνετο ἥσυχο. Ὁ δάσκαλος τῆς πόλεως μ' ἐπληροφόρησε ὅτι στὰ ὑπόγεια τοῦ Δημαρχείου μποροῦσα νὰ ἰδῶ κομμάτια σπασμένα μάρμαρα, λείψανα, ἀναμφιβόλως, τοῦ Ἡραίου τοῦ Πολυκλείτου.

»—Αὔριο πᾶμε μαζὺ καὶ τὰ βλέπουμε, ἐπρόσθεσε ὁ φιλάρχαιος δάσκαλος. Τώρα μὴ χάνετε τὸν καιρό σας. Πηγαίνετε ἀμέσως στὰς Μυκήνας. Γιατί αὔριο ποιὸς ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ...

»Ἡ ἀπόστασις ἦταν μικρή. Λόφοι γυμνοί, βραχώδεις. Ἐδῶ καὶ κεῖ μιὰ τούφα θυμάρι, φήγανη. Ἕνας ὁρίζοντας ἀπελπιστικός. Στοὺς πρόποδας τῶν λόφων ὁ Ἴναχος, κατάξερος, μὲ τὰ χαλίκια του νὰ σπιθίζουν στὸν ἥλιο...

«Ὁ Θησαυρὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος» εἶνε ἀνοχτὸς σὰν μύλος. Ἕνας βοσκός, καθισμένος στὴν εἴσοδο, ἐφύλαγε τὰ πρόβατά του. Χοντρὲς χελῶνες περπατοῦσαν ἀργοκίνητες στὴν ἡρωϊκὴ ἐρημιά. Θὰ ἤθελα νὰ πλανέμαι στὰ ἐρείπια αὐτὰ ὥς τὴ νύχτα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήσω τὸ φάντασμα τῆς Κλυταιμνήστρας. Ἀλλὰ ὁ καλὸς δάσκαλος, ἀποχαιρετῶντας με τὸ πρωΐ, μοῦ εἶχε πῆ μὲ μυστηριώδη τόνο :

»—Κύριε, τὸ καλὸ ποὺ σᾶς θέλω, κυττάχτε νὰ εἶσθε πάλι στ' Ἀνάπλι πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Ὁ κάμπος τοῦ Ἄργους κρύβει πολλοὺς κινδύνους...

»Στὸ γύρισμό μου διάφορα ὕποπτα πρόσωπα σκαρφάλωσαν, χωρὶς καμμιὰ ἐτικέττα, στὸ πλευρὸ τοῦ ἁμαξηλάτη, ἀκόμη καὶ στὴ στέγη τῆς ἅμαξας. Οἱ μυστηριώδεις αὐτοὶ ἄγνωστοι ἔσπευσαν νὰ πηδήσουν ἐλαφρὰ στὴ γῆ καὶ νὰ ἐξαφανισθοῦν ἀμέσως μόλις ἐφτάσαμε στὰ Κυκλώπεια Τείχη, δέκα λεπτὰ πρὸ τοῦ Ναυπλίου.

»Ἀπόψε δὲν ἔγινε φωταγώγησις. Οἱ φίλοι μου φοιτηταὶ ἔγιναν ἄφαντοι. Περιπολίες διέτρεχαν τὴν πόλι. Τὰ καφενεῖα ἔκλεισαν νωρίς. Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Πύλη τῆς Ξηρᾶς δὲν ἄνοιξε, παρὰ κατὰ τὸ μεσημέρι. Στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα θὰ τὴν ξανάνοιξαν. Ὁ γιορτασμὸς τῆς ἐλευθερίας ἔπαιρνε τώρα κακὴ τροπή. Ἐπῆγα καὶ βρῆκα τὸν πρόξενο τῆς Γαλλίας, Ναυπλιέα Ἀντωνόπουλο.

»—Κύριε πρόξενε, τί συμβαίνει ;

»—Τίποτα. Οἱ ἀντάρτες τοῦ Ἄργους εἶχαν ἔρθει χθὲς τὴ νύχτα ὥς τὰ τείχη μας, μὲ φωνὲς «Ζήτω ἡ Δημοκρατία», ἐλπίζοντες νὰ παρασύρουν σὲ στάσι τὴ φρουρὰ τοῦ Ναυπλίου. Μὰ ἡ φρουρὰ τοὺς ἔδιωξε μὲ τουφεκιές. Αὐτὸ ἦταν ὅλο...

»Ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ Πυροβολικοῦ, ὁ λοχαγὸς Σ..., ποὺ εἶχε σπουδάσει στὴ Στρατιωτικὴ Σχολὴ τοῦ Σαὶν - Σύρ, βρισκόταν μπροστὰ στὴ συνομιλία μας αὐτή, κι' ἔλαβε μέρος.

»—Κύριε, μοῦ εἶπε, οἱ στρατιῶτες μας ἐφώναξαν «Ζήτω ὁ Βασιλεύς» !.... Εἴμαστε πιστοὶ στὴ Μεγαλειότητά του. Ἔχω ἕνα δωμάτιο στὸ Ὀπλοστάσιο διαθέσιμο. Ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ μείνετε σ' αὐτό.

»—Εὐχαριστῶ, κύριε λοχαγέ. Ἀφοῦ ἡ φρουρὰ μένει πιστὴ στὸν βασιλικὸ θεσμό, δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος».

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ὁ νοικοκύρης εἶνε τὸ μάτι τοῦ σπιτιοῦ.

* * *

Τὰ μικρὰ ρέμματα κάνουν τὰ μεγάλα ποτάμια.

* * *

Μάζευε τὶς πεντάρες, ἡ δραχμὲς ἔρχονται μόνες τους !...

* * *

Ὅποιος δὲν φυλάει τὴν πρώτη πεντάρα, ποτὲ δὲν θὰ κάνη δεύτερη.

* * *

Ὡς ἐκεῖ ποὺ φτάνει τὸ πάπλωμα ν' ἁπλώνης τὰ πόδια σου.

* * *

Ὅταν κοιμᾶται ὁ γάτος, χορεύουν τὰ ποντίκια.

* * *

Ὅποιος ἔχει ἕναν πιστικό, ἔχει πραγματικὰ ἕναν. Ὅποιος ἔχει δυό, ἔχει ἕναν καὶ μισόν. Καὶ ὅποιος ἔχει τρεῖς, δὲν ἔχει κανέναν !...

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ φυσιοδίφου Ἄντριους. Στὴν κοιτίδα τῆς ἀνθρωπότητος. Ποῦ βρίσκεται ὁ Παράδεισος. Μὲ τί γράφουν στὴ Νέα Γρενάδη. Τὸ θαυματουργὸ φυτικὸ μελάνι. Ἡ «Ἑταιρεία τῶν Ἀρείων» στὴν Ἀμερική. Τί θέλουν καὶ τί ἐνειρεύονται τὰ μέλη της. Ὁ πλανήτης Ἄρης ὑπόδειγμα κόσμου. Κατὰ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν πολέμων. Ἡ ζωὴ τῶν ἀρχαίων Συβαριτῶν.

Πρὸ ἡμερῶν ὁ γνωστὸς Ἀμερικανὸς φυσιοδίφης Ρόυ Ἄντριους ἐξεκίνησε ἐπὶ κεφαλῆς μεγάλης ἀποστολῆς ἀπὸ τὴν Ἀμερική, γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀσίας. Σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς εἶνε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν πρώτη κοιτίδα τῆς ἀνθρωπότητος». Κατὰ τὴν γνώμη τοῦ κυρίου Ἄντριους, ὁ ὁποῖος ἔχει κάμει πολλὲς ἐξερευνήσεις στὴν Ἀσία, κοιτὶς τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε ἡ ἔρημος Γκομπί, ποὺ βρίσκεται στὴ Μογγολία. Στὴν ἔρημο αὐτή, λέγει ὁ Ἀμερικανὸς φυσιοδίφης, ἦταν ἄλλοτε ἡ περίφημη Ἐδέμ, ὁ ἐπίγειος δηλαδὴ Παράδεισος, ὅπου ἔζησαν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα, οἱ γεννήτορες τῆς πρώτης ἀνθρωπίνης φυλῆς. Ἡ ἔρημος Γκομπὶ ἦταν στοὺς προϊστορικοὺς καιρούς, πρὶν ἀπὸ πολλὰ δηλαδὴ ἑκατομμύρια χρόνια, μία θαυμασία κοιλάς, τὴν ὁποία αὐλάκωναν πολλὰ ποτάμια καὶ τὴν στόλιζε πλουσιωτάτη βλάστησις.

Ὁ κ. Ἄντριους ἐδήλωσε πῶς θὰ καθήσῃ στὴν ἔρημο τῆς Μογγολίας περίπου πέντε χρόνια, γιατί ἔννοεῖ νὰ μὴ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ, ἂν δὲν ἀνακαλύψει σκελετοὺς τῶν πρώτων ἀνθρώπων.

* * *

Στὴ Νέα Γρενάδη σὲ κανένα χαρτοπωλεῖο δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς μελάνη. Δὲν εἰσάγεται μάλιστα οὔτε ἕνα μπουκαλάκι στὸν τόπο αὐτόν.

Τὸ φαινόμενον εἶνε βέβαια περίεργο, ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως δικαιολογημένο. Στὴ Νέα Γρενάδη, λοιπόν, ὑπάρχει ἕνα περίεργο φυτό, τοῦ ὁποίου ὁ χυμὸς εἶνε πρώτης τάξεως μελάνη, ἐντελῶς ἀνεξίτηλος μάλιστα. Ἡ φυτικὴ αὐτὴ μελάνη ἔχει ἀκόμα τὸ προσὸν ὅτι κι' ἂν ἕνα χειρόγραφο φρεσκογραμμένο πέσει στὸ νερό, δὲν μουντζουρώνονται διόλου τὰ γράμματα. Ἀπεναντίας, ὅσο πιὸ πολὺ μένει τὸ χειρόγραφο μέσα στὸ νερό, τόσο τὰ γράμματα γίνονται ζωηρότερα καὶ ἀποκτοῦν πολὺ πιὸ χτυπητὸ μαῦρο χρῶμα. Τὴν μελάνη αὐτὴ χρησιμοποιοῦν οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Γρενάδης, μαξεύοντάς την ἀπευθείας ἀπὸ τοὺς ἀγρούς.

* * *

Στὴν Ἀμερικὴ ἱδρύθη ἐσχάτως μιὰ καινούρια ἑταιρεία, ἡ ὁποία ὠνομάσθηκε «Ἑταιρεία τῶν Ἀρείων». Οἱ Ἄρειοι ἐπιδιώκουν νὰ ἐπικρατήσουν καὶ στὴ Γῆ ἡ εὐνοϊκὲς συνθῆκες ζωῆς, ποὺ ἐπικρατοῦν στὸν πλανητη....Ἄρη ! Ὁ πλανήτης αὐτός, ὅπως εἶνε γνωστόν, θεωρεῖται πιὸ ἐξελιγμένος καὶ πιὸ προοδευμένος ἀπὸ τὴ Γῆ, γιατί εἶνε γηραιότερός της κατὰ ἀρκετὲς χιλιάδες χρόνια.

Τὰ δύο, λοιπόν, κυριότερα πράγματα, ποὺ ἐπιδιώκουν οἱ Ἄρειοι, εἶνε ἡ κατάργησις τοῦ πολέμου καὶ τοῦ χρυσοῦ, ἰδίως τοῦ χρυσοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε πάντα αἰτία τῶν πολέμων.

Τὸ πρῶτο διάγγελμα τῶν Ἀρείων ἐξαπολύθηκε ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ πόλι Πρόβεντανς. Τὸ διάγγελμα αὐτὸ κηρύσσει πρωτίστως φοβερὸ πόλεμο ἐναντίον τοῦ χρυσοῦ, τὸν ὁποῖο θεωρεῖ αἰτία ὅλων τῶν δεινῶν τῆς Γῆς. Οἱ Ἄρειοι ὅμως, σὰν πρακτικοὶ Ἀμερικανοί, δὲν ζητοῦν τὴν ἄμεσο κατάργησι τοῦ χρήματος. Ζητοῦν μόνο νὰ δημιουργηθῇ ἕνα καινούριο διεθνὲς νόμισμα, ἐγγυημένο ἀπ' ὅλα τὰ κράτη τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ πάψῃ ἔτσι κάθε ἐκμετάλλευσις στὰ Χρηματιστήρια.

Τὸ περίεργο σχετικῶς εἶνε τὸ ὅτι τὰ πράγματα αὐτὰ τὰ λένε οἱ Ἀμερικανοί, ποὺ ἐμάζεψαν τελευταίως τὸ χρυσάφι ὅλου τοῦ κόσμου !...

* * *

Οἱ ἀρχαῖοι Συβαρῖται, οἱ κάτοικοι τῆς Συβάρεως, ζοῦσαν τόσο μαλθακά, ὥστε κι' αὐτὸ τὸ λάλημα τῶν πετεινῶν τοὺς ἐνοχλοῦσε. Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶχαν ἀταγορεύσει τὴν διατήρησι πετεινῶν ἐντὸς τῆς πόλεως. Ὅσο γιὰ τὰ σιδεράδικα καὶ τὰ ξυλουργεῖα ; Αὐτὰ πειὰ βρισκόντουσαν πολλὰ χιλιόμετρα μακρὰν τῆς πόλεως, στὴν ὁποία ἐπικρατοῦσε νεκρικὴ γαλήνη. Μὰ καὶ τὰ ταξεῖδια τὰ θεωροῦσαν τρομερὸ μετελᾶ οἱ Συβαρῖτες. Δὲν ταξεῖδευαν σινεπῶς ποτέ. Ζοῦσαν διαρκῶς ξαπλωμένοι, γαλήνιοι, ἡτυχοί....

Φαντάζεσθε πλέον τί θὰ συνέβαινε σ' ἕναν Συβαρίτη, ἂν βρισκόταν ἄξαφνα στὴ σημερινὴ Ἀθήνα τῶν κρότων, τῶν κραυγῶν καὶ τῶν παντοίων θορύβων. Θὰ πέθαινε δεκαεπτὰ φορὲς τὸ λεπτό, ἀκούγοντας μόνον τοὺς πλανοδίους μανάβηδες καὶ τὰ κλάξον τῶν αὐτοκινήτων !...